

Gink Károly

Gink Károly fotóművész 1922. február 4-én született Iván községben. A fotózással már gyerekként megismerkedett. A Széchenyi reálgymnáziumban tanult, majd a budapesti Széchenyi István Felsőkereskedelmi Iskolában végzett. 1938-ban megalapította Magyarország első diák fotószakkörét, már ekkor kiállításokat is rendezett. Operatőrnek készült, érettségi után mégis tisztviselő lett, bár hétvégeken biciklire pattant, és sporteseményeket fényképezett.

1942-ben fényképészinás, majd segéd volt Várkonyi László stúdiójában. 1945-ben az Orient Képszolgálat (az MSZDP sajtóügynöksége) munkatársa, a Dolgozók Világlapja fotóriportere, a Külügyminisztérium fotóosztályának munkatársa, 1950-1951-ben a Magyar Fotó munkatársa, 1955-től szabadfoglalkozású fotográfus volt.

Több fontos tisztséget is betöltött: a Magyar Fotóművészek Szövetsége alapító tagja (1956-tól), a Magyar Fotóriporterek Kamarájának elnöke (1990-től), az NSZK és a Dán Fotóművészek Szövetsége tiszteletbeli tagja, 1957-től az Excellence Fédération Internationale de l' Art Photographique tagja.

Az 1966-ban kiadott Esztergom, 1977-ben a Tatabánya című kötet után 1981-ben jelent meg a Dorogról készített fotóalbuma. Fényképezte a hazai városokat, várakat.

Gink Károly Vámbéry Ármin írásain felbuzdulva vágott neki a világnak, így születtek meg útikönyvei, élménybeszámolói a látottakról, az ott élők kultúrájának ismertetéseként, történelmi emlékeinek művészi dokumentálásaként. Bejárta a fél világot, divat- és reklámfotózással is foglalkozott.

A hetvenes évek közepén és a nyolcvanas évek elején Bartók Béla vonzásába került, képekbe fogalmazta Bartók zeneműveit, a Változatok Bartók színpadi műveire I-III. Című sorozatban (Kékszakállú herceg vára, A csodálatos Mandarin nyomán, A fából faragott királyfi nyomán). A bartóki hatást lezáró Mikrokozmoszban saját belső lelki világa jelenik meg, amit a zene váltott ki belőle. Fotósorozata, amelyet kétszáznál több helyen állítottak ki szerte a világon, a technikai bravúrt és trükköt, valamint az egyéni látásmódot vegyítette. Mindig a kreativitást, az ábrázolást tartotta fontosnak.

Gink Károly író- és művészportréi is híresek. Például Tamási Áron, Kós Károly, Egry József, Füst Milán, Illyés Gyula, Tersánszky Józsi Jenő, Szabó Lőrinc, Déry Tibor portréján az ember és az alkotó legjellemzőbb vonásait örökítette meg. Szerinte igazán jó portré csak akkor készülhetett, ha a fotós és a modell között szellemi kontaktus jött létre, barátság szövődött, de legalábbis valamiféle titokzatos összetartozás alakult ki és ekkor a kép beszél.

Gink Károly a magyar fotóművészet legendás alakja, legendás művészi képességéről és legendás indulatos, a végletekig szókimondó jelleméről. Csaknem hatvan albuma, könyve jelent meg. Számos elismerésben részesült, ezek közül néhány, a teljesség igénye nélkül: Balázs Béla-díj (1970). Érdemes Művész (1974). Pécsi József-díj (1982). Magyar Művészetért-díj (1989). Kiváló Művész (1989). MÚOSZ örökös tag (2001), Magyar Fotóművészek Szövetsége életmű-díja.

Gink Károly Budapesten hunyt el 2002. május 10-én.

Internet:

https://maimanohaz.blog.hu/2020/02/23/gink_karoly_1922-2002_elete_es_ritkan_latott_felvetelei_tory_klara_irasa